

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Brno, Cejl 48/50, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Praha 10, Vršovická 65, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Praha 4, Čerčanská 12, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 28.1.2009, č.j.: 158/M/09 2534/ENV/09, sp.zn.: R/2132

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný účastník nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministra životního prostředí ze dne 28.1.2009, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru zvláště chráněných částí přírody ze dne 15.1.2008, č.j. 85073/ENV/07,4014/620/07, jímž byl zamítnut návrh žalobce na zahájení řízení o změně rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 13.7.2000, č.j. 100410/00-OOP/4666/00,600/2275/00 ve znění rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 14.2.2001, č.j. M/100130/01, SRK/813/R-1057/00, které bylo vydáno postupem podle ust. § 84 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny ve znění pozdějších předpisů.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný správní orgán ze zjištění, že žalobce podal dne 31.3.2003 návrh na zahájení řízení o změně rozhodnutí ministerstva ze dne 13.7.2000 (ve znění rozkladového rozhodnutí ministra ze dne 14.2.2001), jímž byla podle ust.

§ 43 zákona č. 114/1992 Sb. povolena výjimka ze zákazu podle § 26 odst. 1 písm. f) téhož zákona pro stavbu dálnice D8-0805 Lovosice-Řehlovice na území chráněné krajinné oblasti České středohoří . Uvedený návrh žalobce na změnu byl v konečném stádiu rozhodování ve správním řízení zamítnut prvostupňovým rozhodnutím ministerstva ze dne 15.1.2008.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádával s rozkladovými námitkami žalobce proti uvedenému rozhodnutí ministerstva, že podklady, na základě kterých ministerstvo rozhodlo, neposkytují možnost zjistit skutečný stav věci, přičemž žalobce poukázal na posudek zpracovaný v únoru 2003 ČVUT, Fakultou architektury, Ústavem urbanismu a Doc. Ing. arch. I. Vorlem Csc., v němž se v závěrech zjištění uvádí, že navrhovaná výstavba dálnice D8 0805 Lovosice-Řehlovice v předložené podobě vedení trasy a technického řešení představuje v dílčích úsecích silný vliv na rysy a hodnoty krajinného rázu, přičemž některé z těchto rysů a hodnot mají jedinečný význam a předložené řešení je proto z hlediska ochrany krajinného rázu dle ust. § 12 zákona č. 114/1992 Sb. nepřijatelné. Žalobce poukazoval na to, že v předmětném posudku odborníci identifikovali v trase dálnice D8 v úseku Lovosice-Řehlovice několik více či méně konfliktních úseků a navrhl konkrétní technicko dopravní náměty na minimální úpravy těch částí předmětné trasy dálnice D8, které znamenají nejvíce negativní zásah do krajinného rázu. Žalobce upozornil, že předmětný posudek je prvním a jediným skutečně specializovaným posouzením záměru výstavby dálnice D8 v úseku 0805 Lovosice-Řehlovice z hlediska zásahu do krajinného rázu, kdy všechny ostatní posudky a podklady jsou příliš obecné a zabývají se pouze zásahem do chráněné krajinné oblasti jako celku. V podaném rozkladu žalobce také namítal porušení ust. § 50 odst. 1, 3 a 4 a rovněž porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když v rozhodnutí ministerstva je chybně uvedeno datum, ze kterého pochází vyjádření žalobce (vyjádření má být ze dne 14.12.2007 a nikoliv ze dne 4.12.2008), z kteréžto chyby žalobce dovořil, že ministerstvo se předmětným vyjádřením nezabývalo. To považuje za procesní vadu, pro kterou v podaném rozkladu rovněž žalobce navrhl rozhodnutí zrušit.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že návrh žalobce podaný podle § 84 odst. 1 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb. není věcně důvodný. Žalovaný rozhodl vázán právním názorem jak Městského soudu v Praze ze dne 30.2.2006, tak i rozhodnutím ministra ze dne 11.10.2007 o tom, že o návrhu žalobce má být rozhodnuto meritorním rozhodnutím, nikoliv dopisem či usnesením o zastavení řízení, což byl způsob vypořádání návrhu žalobce v předchozím správním řízení. Žalovaný potvrdil, že důvodem pro původní zrušení usnesení ministerstva ze dne 14.3.2007 rozhodnutím ministra ze dne 11.10.2007 nebyly věcné, nýbrž pouze formálně právní důvody podle správního řádu, když ministerstvo mělo o návrhu žalobce meritorně rozhodnout, nikoliv vydávat usnesení o zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Žalovaný odkázal proto na věcnou argumentaci tohoto jeho rozhodnutí ze dne 11.10.2007 s tím, že se zde podrobně zabýval otázkou, proč nelze vyhovět návrhu žalobce na změnu rozhodnutí ministerstva o výjimce vést dálnici přes chráněnou krajinnou oblast. Žalovaný k námitkám žalobce uvedl, že změna rozhodnutí dle ust. § 84 odst. 1 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb. je možná v případě, že došlo ke změně vnějších okolností, které existovaly v době vydání rozhodnutí a měly pro něj význam. Žalobce však nepoukázal na žádné skutečnosti, které by se objevily v době od vydání rozhodnutí ministerstva o výjimce a které by odůvodňovaly vydání nového rozhodnutí ve věci. Jestliže žalobce namítá, že nebylo ze strany ministerstva postupováno v souladu se správním řádem, tj. že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci při rozhodování o výjimce, což se snaží na úseku ochrany krajinného rázu dokládat odborným posudkem, pak v podstatě požaduje přezkum rozhodnutí ministerstva v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí tj. v řízení o výjimce vést dálnici přes chráněnou krajinnou oblast. Tato argumentace nemůže vést ke změně napadeného rozhodnutí, změna předchozího rozhodnutí postupem podle § 84 odst. 1 písm. b)

zákona č. 114/1992 Sb. je možná pouze tehdy, je-li pro takovou změnu dán kvalifikovaný zájem na ochraně přírody a krajiny, zejména vznikla-li nebo hrozí-li vážná ekologická újma. Změna předchozího rozhodnutí orgánu ochrany přírody není možná v případě jakéhokoli zájmu na ochraně přírody a krajiny, ale jen v případě takové nutnosti, která opravňuje narušení pravomocného správního rozhodnutí, jež je nadáno presumpcí správnosti, zakládá legitimní očekávání a v dobré víře nabytá práva dotčených osob. Zamýšlená stavba dálnice D8 0805 Lovosice-Řehlovice je veřejným zájmem výrazně převažujícím nad zájmem ochrany přírody, přičemž rozhodování v souvislosti s výstavbou dálnic vyžadovalo relativně komplikovaný proces realizace takové výstavby a jedním z kroků bylo náležité posouzení veřejných zájmů.

K rozkladové námitce procesní vady způsobené tím, že se ministerstvo nezabývalo podáním žalobce ze dne 14.12.2007 žalovaný uvedl, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15.1.2008 vyplývá, že se ministerstvo zabývalo návrhem žalobce na změnu pravomocného rozhodnutí ministerstva ze dne 13.7.2000, a to v návaznosti na rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 11.10.2007, v němž již bylo konstatováno, že nejsou dány důvody ke změně pravomocného rozhodnutí ministerstva o povolení výjimky a řídíce se tímto právním názorem pak odstraňovalo pouze vytknuté formálně právní vady. Vyjádření žalobce ze dne 14.12.2007 považuje žalovaný za opakování námitek, které již byly v řízení uplatněny a kterými se ministerstvo již věcně zabývalo při vydání původního rozhodnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že i když se ministerstvo nezabývalo vyjádřením žalobce ze dne 14.12.2007, tak poté, kdy ministr konstatoval věcnou neopodstatněnost návrhu žalobce na změnu pravomocného rozhodnutí, nelze tento nedostatek kvalifikovat jako porušení ustanovení správního řádu. Žalovaný se proto ztotožnil s názorem ministerstva jako správního orgánu I. stupně, že nedošlo k novým skutečnostem, které by dokládaly, že výstavbou dálnice D8 0805 Lovosice-Řehlovice vznikne ekologická újma a že budou negativně ovlivněny zájmy ochrany přírody a krajiny ve smyslu ust. § 84 odst. 1 zákona.

Z uvedených důvodů rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě nejprve předeštel průběh správního řízení od počátku podání návrhu žalobce dne 28.1.2003 na zahájení řízení o změně rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, jímž byla stanovena výjimka ze zákazu stavět v chráněných krajinných oblastech nové dálnice a to pro dálnici D8. Dále v žalobě předeštel svojí argumentaci k podmínkám přípustnosti žaloby a k žalobní legitimaci žalobce jako občanského sdružení s tím, že žalobce se účastnil řízení o povolení výjimky dle § 43 zákona č. 114/1992 Sb. a s tím, že mu jako dotčené veřejnosti přísluší práva účasti veřejnosti na rozhodování a přístupnu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí dle Aarhuské úmluvy. Svojí žalobní legitimaci k žalobě proti napadenému rozhodnutí dovozoval jak po stránce hmotné, tak i po stránce procesní.

V žalobních důvodech proti napadenému rozhodnutí žalobce nejprve odkázal na své původní rozkladové námitky ze dne 4.4.2007, v nichž upozornil jednak na závažné procesní chyby Ministerstva životního prostředí spočívající v tom, že o návrhu žalobce bylo v původním řízení rozhodnuto usnesením o zastavení řízení a dále ve svém rozkladu podrobně uvedl, jaké nové a významné skutečnosti ve vztahu ke krajinnému rázu nebyly v původním řízení o povolení výjimky dle § 43 zákona předloženy a poukázal na nedostatečnost předchozích čtyřech pokladů, které žádným způsobem nezkoumaly vlivy dálnice D8 na krajinný ráz a pouze tento krajinný ráz CHKO České středohoří popisovaly nebo zkoumaly vlivy jen jednoho mostu dálnice na krajinu. Těmito novými skutečnostmi má být studie FA ČVUT o negativním zásahu do krajinného rázu předloženým technickým řešením dálnice D8

bez dlouhého tunelu. Žalobce rovněž poukázal na to, že ve svém rozkladu reagoval na oponentní posudek pořízeným ministerstvem od Fakulty stavební ČVUT a studii pořízenou projektovou firmou Dálnice D8 Pragoprojekt od firmy ANIMA- TECH sdružení architektů, které se zabývají vizualizací dálnice D8 v krajině CHKO.

Žalobce namítal, že ministerstvo neoznámilo zahájení návrhového řízení ostatním účastníkům původního řízení o povolení výjimky. Žalobce v návaznosti na rozhodnutí ministra ze dne 11.10.2007 o původním rozkladu žalobce přisvědčil tomu, že ministr uznal jeho námítky ohledně nesprávného nemeritorního rozhodování ve věci, ale pro další řízení žalobce považoval za procesní pochybení stále tu skutečnost, že ministerstvo nechalo účastníky původního řízení o povolení výjimky se vyjádřit k návrhu žalobce až v rozkladovém řízení, nikoliv k jeho původnímu návrhu na změnu rozhodnutí o výjimce. Procesně dále vytýkal, že v dalším řízení se ministerstvo nezabývalo jeho podáním ze dne 14.12.2007, v němž se žalobce vyjádřil k nashromážděným podkladům pro rozhodnutí a v němž upozornil na tyto skutečnosti:

1) upozornil na absenci tří významných podkladových materiálů ve spise, na podkladě kterých už ministerstvo dříve návrh žalobce zamítlo, takže se k nim nemohli jiní účastníci řízení vyjádřit a podpořit návrh žalobce jako oprávněný,

2) upozornil na absenci seznamů podkladů ve spise,

3) rozporoval tvrzení, že narušení charakteristického reliéfu CHKO České středohoří není ekologická újma ve smyslu § 10 zákona č. 17/1992 Sb. a není tedy možné použít § 84 odst. 1 písm. b) zákona,

4) předložil dvě přílohy s alternativním technickým řešením trasy dálnice D8 s dlouhým tunelem Kubačka 3,4 km s argumentací o připravovaném vyhlášení evropsky významné lokality Labské údolí soustavy Natura 2000, která zasahuje až do trasy dálnice D8. Žalobce nesouhlasil, že toto jeho podání dle vyjádření ministerstva nepřineslo nic nového a že se tak ministerstvo drželo pouze právního výkladu žalovaného v rozhodnutí ze dne 11.10.2007.

Žalobce namítal, že v nové fázi rozkladového řízení vedeném o rozkladu žalobce proti zamítavému rozhodnutí ze dne 15.1.2008 uplatnil ve svém rozkladu ze dne 27.3.2008 jednak důvody svého návrhu, jednak zopakoval nové skutečnosti, které naznačil již ve svém rozkladu ze dne 4.4.2007, tj. poukázal na studii FA ČVUT a na to, že předchozí 4 podklady pro v řízení o povolení výjimky nebyly dostatečné. Dále upozornil, že podkladem pro vydání nového rozhodnutí ministerstva ze dne 15.1.2008 nebylo vyjádření žalobce ze dne 14.2.2007 ke shromážděným pokladům. Z tohoto důvodu žalobce namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nevycházelo ze zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nepřihlédlo ke všemu, co v řízení vyšlo najevo.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí ministra ze dne 29.1.2009, které bylo vydáno k druhému rozkladu žalobce ze dne 27.3.2008, bylo vydáno v rozporu ze správním řádem, neboť pouze odkazovalo nato, že návrhem občanského sdružení se zabývalo již rozhodnutí ministra životního prostředí z 11.10.2007 a vyjádření žalobce ze dne 14.12.2007 je pouze opakováním námitek, které již byly v řízení uplatněny a jimiž se ministerstvo zabývalo. Žalobce namítal, že jednak jeho rozklad ze dne 4.4.2007 i ze dne 27.3.2008 nejsou stejné, neboť nově bylo namítáno, že nebyl vzat v úvahu podklad žalobce, jímž je jeho vyjádření ze dne 14.12.2007 i s přílohami. Spis neobsahoval důležité podklady, které tam už byly a kterými by mohl být jinými účastníky řízení návrh žalobce podpořen a dále nebyly zohledněny nové podpůrné skutečnosti ve vyjádření ohledně jiného technického řešení trasování dálnice. Vytkl žalovanému, že už ve svém rozhodnutí ze dne 11.10.2007 rovnou zavázal ministerstvo, jak má věcně o návrhu žalobce rozhodnout. Podle žalobce tedy bylo nutné rozhodnutí ministerstva ze dne 15.1.2008 a ministra ze dne 29.1.2009 zrušit pro vady

řízení a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce požadoval na soudu také posouzení, zda žalovaný mohl ve svém rozhodnutí ze dne 11.10.2007 zavázat ministerstvo právním názorem, kterým bylo ministerstvu uloženo návrh žalobce z 28.1.2003 z věcného hlediska zamítnout, aniž by se ministerstvo zabývalo skutečnostmi, které by vzešly z vyjádření účastníků řízení a žalobce, případně jiných nových podkladů.

Žalobce uvedl, že pochybnosti o správnosti povolené výjimky dle § 43 zákona stále existují. Jelikož nelze toto rozhodnutí samostatně žalovat, byly podány žaloba proti vydání územního rozhodnutí pro dálnici D8 a několik žalob proti vydání stavebních povolení. Pro dokreslení celé situace žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7Ca 99/2006, v němž tento soud zrušil rozhodnutí o výjimce k zásahu D8-805 do biotopů a jedinců šesti kriticky a silně ohrožených druhů organismu, a to pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, v čem spočívá zájem ochrany přírody, veřejný zájem na výstavbě dálnice D8 a její výrazná převaha s přihlédnutím k jiným navrženým variantám vedení dálnice mimo CHKO, jestliže ohledně těchto variant nebylo provedeno řízení dle zákona č. 244/1992 Sb. Žalobce poukázal na to, že soud také v tomto rozsudku měl pochybnosti o tom, že proces EIA pro dálnici D8 proběhl zákonným způsobem a vyjádřil se k řízení o povolení výjimky ze zákazu stavět dálnici. Žalobce z rozsudku citoval mimo jiné i názor, že pokud by byl proveden řádně proces EIA, pak by správní orgán vycházel se stanoviska EIA a nenahrazoval by toto řízení v části řízení dle § 56 zákona, přičemž současně vyslovil, že řízení o výjimkách k zásahu do biotopů dle § 56 zákona a řízení o povolení stavět dálnice dle § 43 jsou nezávislá samostatná řízení a u každého zvlášť je proto nutné definovat kvalitativně a kvantitativně úroveň obou veřejných zájmů. Soud doplnil, že v rozhodnutí dle § 56 zákona nelze odkazovat na důvody v rozhodnutí dle § 43 zákona, neboť jde o zcela rozdílné zákazy. Lze sice povolit dálnici v CHKO, ale nemusí se automaticky povolit výjimka k zásahu do biotopů předloženou trasou, neboť tento zásah může být nepřijatelný a je možné vybudovat jinou stavbu-trasu. V tomto směru soud požadoval znovu definování obou veřejných zájmů a posouzení výrazné převahy pro stavbu D8.

Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný předně uvedl, že již ve svém původním rozhodnutí ze dne 11.10.2007 kromě nápravy procesních chyb a návodu, že ministerstvo má ve věci návrhu žalobce meritorně rozhodnout, ministr neshledal, že by návrh žalobce byl důvodný z hlediska věcného a vyjádřil své přesvědčení o tom, že z rozsáhlé dokumentace opatřené ve správním řízení vyplývá, že orgány ochrany přírody dostatečně posoudily střet zájmů na ochraně přírody s uvedeným jiným veřejným zájmem, což vyústilo v závěr, že je dána výrazná převaha veřejného zájmu na stavbě dálnice D8 přes chráněnou krajinnou oblast. Žalovaný uvedl, že kromě vyhodnocení ochrany přírodních hodnot byla v rámci řízení o povolení výjimky zvažována i ochrana charakteristického reliéfu dochované krajiny. V tomto ohledu byla jedním z podkladů i studie vyhodnocení krajinného rázu CHKO České středohoří zpracovaná Ing. arch. Ivanem Vorlem - expertem na chráněné krajinné oblasti. Dalším podkladem pro šetření trasy předmětného úseku dálnice D8 byla studie České středohoří-hodnocení území z hlediska krajinného rázu Atelier V Praha prosinec 1999, kde v části studie týkající se koridoru schváleného pro vedení trasy nebyly uvedeny hodnoty zásadně poškozující krajinný ráz. Trasa dálnice D8 úsek Lovosice-Řehlovice prochází zónou IV. a III. odstupňované ochrany přírody po pozemcích charakteru zemědělského půdního fondu a průchody zónou II. jsou řešeny tunely a přemostěním. Přímá nevratná změna ekologicky stabilnějších a kvalitnějších biotopů se tohoto území netýká. V průběhu řízení o povolení výjimky byly detailně projednány možnosti minimalizace negativních dopadů na ekosystémy

a na územích CHKO jako celek, na dochovaný ráz krajiny, na propustnost krajiny pro organismy. Byl posouzen nárůst emisní a hlukové zátěže, ovlivnění vodního režimu krajiny a řada dalších faktorů. Při dodržení rozsáhlého souboru podmínek uvedených ve výroku rozhodnutí tak průchod dálnice územím CHKO České středohoří splňoval zákonné předpoklady pro povolení výjimky ve smyslu ust. § 46 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný zdůraznil, že rozhodnutím dle § 43 zákona není řešena ochrana všech zájmů daných příslušnými ustanoveními tohoto zákona (ochrana druhová, ochrana krajinného rázu) o umístění předmětného úseku dálnice na území CHKO České středohoří se rozhodovalo v režimu souhlasu ve zcela samostatném řízení ve smyslu ust. § 12 a § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny, jenž následovalo po povolení výjimky. V jeho rámci se předmětná trasa v detailech konkretizuje a je navrženo architektonické a technické řešení, které respektuje i požadavky na ochranu krajinného rázu. Řízení podle § 44 a ust. § 12 odst. 2 zákona bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím ministerstva ze dne 19.1.2007, jímž byl vysloven souhlas s povolením stavby dálnice D8 úsek Lovosice-Řehlovice na území CHKO České středohoří.

K rozkladové námitce, že účastníci řízení o výjimce nebyli vyrozuměni o zahájení řízení o návrhu dle ust. § 84 zákona žalovaný uvedl, že tato skutečnost nezakládá nezákonnost, neboť všichni účastníci řízení byli seznámeni s podaným rozkladem a byla jim dána možnost se k věci vyjádřit. Toto právo využily obce Lhotka, Sulejovice, Chotiměř a Ředitelství silnic a dálnic, z čehož obce Lhotka a Sulejovice s vydaným rozhodnutím ministerstva souhlasily a požadovaly zahájení předmětné stavby s tím, že podání rozkladu považují za další zdržování stavby. Investor poukázal na to, že krajinný ráz byl posouzen v procesu EIA a v listopadu 1996 bylo vydáno souhlasné stanovisko a proběhlo řízení podle ust. § 44 a § 12 zákona.

K podání žalobce ze dne 14.12.2007, v němž se žalobce vyjadřoval k nashromážděným podkladům, žalovaný uvedl, že toto podání obsahovalo požadavek na doplnění dokazování o odborný posudek Ústavu urbanismu FA ČVUT ze září 2002 a tři vyjádření veřejného ochránce práv JUDr. Otakara Motejla z let 2003-2006. Uvedený posudek Ústavu urbanismu byl součástí řízení o vydání rozhodnutí podle ust. § 12 odst. 2 a ust. § 44 odst. 1 zákona, které vydala správa CHKO České středohoří dne 25.9.2006. Tyto podklady byly také součástí spisového materiálu pro rozhodnutí ministra ze dne 11.10.2007. Proto byly skutečnosti obsažené v podání žalobce ze dne 14.12.2007 vyhodnoceny jako již uplatněné skutečnosti ve vedeném správním řízení ukončeném původním rozhodnutím ministra z 11.10.2007.

K tvrzení žalobce ohledně výkladu pojmu ekologické újmy žalovaný uvedl, že narušení krajinného rázu nelze ztotožnit s pojmem ekologické újmy ve smyslu § 10 zákona č. 17/1992 Sb. o životním prostředí. Žalovaný poukázal na správnou citaci zákonem vymezeného pojmu ekologická újma s tím, že jinak je definován krajinný ráz v ust. § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Zatímco v případě pojmu ekologické újmy se tedy jedná o narušení funkce ekosystému, jakož to objektu reálného světa v případě krajinného rázu se jedná o ochranu fenoménu kulturního a estetického, který nelze oddělit od procesu lidské percepce prostředí a funkci ekosystému je podmíněna nanejvýš volně. Nelze dovozovat, že samotným zásahem do krajinného rázu není-li prokazatelně narušena přirozená funkce ekosystému vznikne nebo hrozí závažná ekologická újma. Použitý výklad žalobce proto považoval žalovaný za extenzivní a nemající oporu v zákoně a poukázal, že toto stanovisko je rovněž součástí rozhodnutí z 11.10.2007.

Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že ve svém původním rozhodnutí ze dne 11.10.2007 rovnou zavázal ministerstvo, jak má věcně o návrhu žalobce rozhodnout. Důvody pro zrušení původního usnesení ministerstva o zastavení řízení byly formálně právní povahy a konstatace použita v odůvodnění, že návrh žalobce na změnu rozhodnutí není důvodný z věcného

hlediska, je třeba posuzovat tak, že primárně byla věc vrácena ministerstvu, aby vydalo meritorní rozhodnutí o návrhu žalobce.

Odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 7Ca 99/2006 považoval žalovaný za irelevantní, neboť se týká jiného správního rozhodnutí podle jiných ustanovení zákona a nemůže mít vliv na posuzování zákonnosti a věcné správnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl žádné nové argumenty a okolnosti, které by odůvodňovaly změnu žalobou napadených pravomocných rozhodnutí v souladu s ust. § 84 zákona o ochraně přírody a krajiny. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu buď odmítl, popřípadě jako nedůvodnou zamítl.

V řízení o podané žalobě uplatnilo práva osoby zúčastněné na řízení Ředitelství silnic a dálnic České republiky. Soudu však nezaslalo žádné vyjádření k podané žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a to v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Spor mezi účastníky řízení je veden o skutkové a právní otázce, zda z podnětu návrhu žalobce byly dány podmínky § 84 zákona č. 114/1992 Sb. pro změnu rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 13.7.2000 ve znění rozkladového rozhodnutí ministra ze dne 14.2.2001, jímž byla povolena výjimka ze zákazu podle § 26 odst. 1 písm. f) téhož zákona pro stavbu dálnice D8-0805 Lovosice-Řehlovice na území chráněné krajinné oblasti České středohoří.

Z podkladů správního řízení, zejména z návrhu žalobce ze dne 31.1.2003 vyplývá, že návrh na zahájení řízení o změně pravomocného rozhodnutí o výjimce byl podán podle ust. § 84 odst. 1 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb., tedy z důvodu, že to vyžadují zájmy přírody a krajiny chráněné tímto zákonem, zejména vznikla-li nebo hrozí-li vážná ekologická újma.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 13.7.2000 o žádosti Ředitelství silnic a dálnic České republiky ze dne 16.5.1995 o udělení výjimky z ochranných podmínek CHKO České středohoří ve znění rozhodnutí Ministra životního prostředí ze dne 14.2.2001 nabylo právní moci, bylo v daném sporu klíčovým posouzení, zda nastaly takové skutečnosti, že změnu rozhodnutí vyžadují zájmy přírody a krajiny chráněné tímto zákonem, a to takové zájmy přírody a krajiny, které svou závažností odpovídají situaci, kterou demonstrativně uvádí ust. § 84 odst. 1 písm. b) v části textu vyjádřeným slovy „zejména vznikla-li nebo hrozí-li vážná ekologická újma“. Jak z procesních zásad vydaného rozhodnutí o výjimce, tj. ze zásady právní jistoty vyjádřené právní mocí a vykonatelností vydaného rozhodnutí, tak i ze zásady presumpce správnosti správního rozhodnutí a závažnosti vzniku práv a povinností, které toto rozhodnutí založilo vůči osobám, jichž se rozhodnutí týká vyplývá, že mělo-li by dojít ke změně uvedeného rozhodnutí, musí tuto změnu odůvodňovat závažné skutečnosti nebo situace, které jsou natolik závažné, že jsou způsobilé popřít právní stav nastolený udělenou výjimkou. Vzhledem k tomu, že institut změny a zrušení rozhodnutí podle § 84 zákona č. 114/1992 Sb. není pojímán jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocným rozhodnutím vydaným orgánem ochrany přírody, ale je speciálním institutem, který garantuje ochranu přírody a krajiny v případě (dle příkladu v tomto ustanovení) nenadálých a nepředvídaných situací, nelze přistoupit k aplikaci tohoto institutu změny rozhodnutí pro případ zpochybnění zjištění skutkového stavu v původním řízení. Žalobce naplnění těchto okolností předpokládaných citovaným zákonným ustanovením totiž spatřoval v nových podkladech zpracovaných Fakultou architektury ČVUT za účasti dalších odborníků

v září roku 2002, tedy po vydání rozhodnutí o výjimce s tím, že dosavadní podklady použité pro rozhodnutí o výjimce z roku 1995 a 1998 neposkytly možnost zjistit skutečný stav věci, tj. posouzení vlivu trasy dálnice na krajinný ráz a byly příliš obecné. Žalobce prosazoval, že posudek FA ČVUT byl prvním a jediným specializovaným posouzením záměru výstavby dálnice D8 v úseku Lovosice-Řehlovice z hlediska ust. § 12 zákona č. 114/1992 Sb. a jeho závěry posuzují dílčí konfliktní úseky v trase dálnice D8. Podle těchto posudků jinou alternativou bylo vedení mimokonfliktními úseky, dlouhým tunelem pod větší částí hodnoceného území. Žalobce dovozoval, že hodnota krajinného rázu CHKO Českého středohoří bude natolik výrazně narušena, že hrozí závažná ekologická újma. Argumentoval také tím, že po vydání rozhodnutí o povolení výjimky se v projednávané trase dálnice nacházejí biotopy nejméně patnácti druhů rostlin a živočichů chráněných zákonem a poukázal na vedení řady řízení o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť projednávaná trasa zasahuje do biotopu tří zvláště chráněných druhů rostlin a dvanácti zvláště chráněných druhů živočichů. Z návrhu žalobce, jakož i z rozkladových námitek, které žalobce zrekapituloval v podané žalobě a které byly podány v průběhu správních řízení vedoucích k napadenému rozhodnutí vyplývá, že novými skutečnostmi a novou situací, které by měly vést ke změně rozhodnutí o povolení výjimky, je tedy nový posudek studie FA ČVUT a tvrzení žalobce o nedostatečnosti předchozích čtyř podkladů včetně jeho reakce na oponentní posudek pořízený fakultou stavební ČVUT a studií pořízenou projektovou firmou Dálnice D8 Pragoprojektem od firmy ANIMA-TECH sdružení architektů. Soud zjistil, že „Vyhodnocení zásahu do krajinného rázu ve smyslu § 12 zákona č. 114/1992 Sb.“ - posudek ČVUT Fakulty architektury, Ústavu urbanismu, vypracovaný autorizovaným architektem doc. Ing. arch. Ivanem Vorlem Csc. v září 2002, vyjadřuje silný vliv na rysy a hodnoty krajinného rázu v dílčích úsecích vedení trasy dálnice z hlediska ochrany krajinného rázu dle § 12 zákona č. 117/1992 Sb. Oproti tomu vyjádření k tomuto posudku, které učinili akademik architekt Jindřich Smetana a Ing. arch. Tomáš Kulík obsahuje komentář, který hodnotí posudek doc. Ing. arch. Ivana Vorla Csc. ze září 2002 tak, že autor vycházel z vizuálních aspektů řešené problematiky bez vizuální analýzy konkrétních kontrastových konfigurací (stavba versus příroda) a problematika se řeší v abstraktní rovině bez doložení verbálních výstupů i když autor vychází z cíle podrobně rozebrat krajinářsko estetickou problematiku území dotčeného výstavbou. Autoři vyjádření pak v následném textu vyjádření zpochybňují použitelnost posudku Ing. Vorla s tím, že sám tento autor naznačuje nezbytnost konfrontace svých závěrů s názory dalších odborníků a svůj posudek považuje za příspěvek k odborné objektivizaci výsledků hodnocení. Uvedené materiály soud porovnává proto, že aniž by považoval za podstatné porovnávat vypovídající způsobilost a důkazní sílu těchto materiálů vyvěrá z nich to, co je pro danou věc podstatné a sice, že existují různé názory na vyhodnocení zásahu do krajinného rázu u různých autorizovaných architektů a tyto rozdílné náhledy umocňuje i posouzení materiálů ČVUT fakulty architektury, Ústavu urbanismu a doc. Ing. arch. I. Vorla Csc., které učinil zpracovatel Pragoprojekt a.s. Tento materiál se rovněž zabývá konfliktností stavby jednotlivých úsecích a náměty na minimalizaci vlivů na krajinný ráz, nicméně celkový závěr zpracovatele projektové dokumentace Pragoprojektu a.s. k posudku FA ČVUT je takový, že doporučení pro úpravu trasy dálnice D8 je v rozporu se všemi dosud vydanými dokumenty včetně požadavku na dlouhý tunel Kubačka (namítaný i žalobcem jako alternativa) s tím, že v předchozí fázi přípravy byl opouštěn. Z uvedených posudků a stanovisek lze tedy dovodit nejednoznačnost náhledu na vlivy navrhované stavby na krajinný ráz ve smyslu zákona č. 114/1992 Sb. a tedy dospět k závěru, že ani analýza těchto materiálů nepřináší jednoznačný výsledek ohledně vlivů navrhované stavby na krajinný ráz ve smyslu zákona č. 114/1992 Sb. Vzhledem k tomu, že žádost žalobce je opřena o nový posudek, který nebyl znám v původním řízení o udělení výjimky a že jde o podklad, který sám autor považuje za příspěvek k odborné objektivizaci výsledků hodnocení, přičemž jeho zpracování

i závěr byl zpochybněn jinými odborníky, nemůže toto nové hodnocení mít sílu takové závažné skutečnosti či situace, kterou předvídá ve svém demonstrativním příkladu ust. § 84 odst. 1 písm. b) zákona. Soud nezjistil, že by došlo k takovým závažným a významným novým skutečnostem, které by naplňovaly zákonný důvod pro změnu rozhodnutí o povolení výjimky.

Ani tvrzení žalobce o nedostatečnosti předchozích čtyřech podkladů není skutečností prokázanou, není skutečností, která by byla způsobilá vést ke změně závěrů uvedených v rozhodnutí o povolení výjimky. Při zvažování veřejných zájmů na stavbě dálnice a na ochraně přírody ministerstvo zvažovalo i kladná stanoviska dotčených orgánů státní správy vyznívající jednoznačně na podporu povolení výjimky z ochranných podmínek CHKO, přičemž Správa chráněné krajinné oblasti České středohoří jako územně příslušný orgán státní správy ochrany přírody považovala ve svém stanovisku ze dne 14.5.1999 návrh trasy dálnice v dané variantě za pečlivě připravený po technické i ekologické stránce. Navrhovaná varianta dálnice byla poměřována v souladu se zákonem č. 244/1992 Sb. a doporučená varianta byla právě předmětem žádosti o výjimku. V rozhodnutí o povolení výjimky se výslovně uvádí, že přestože správní řízení bylo vedeno ve vztahu k předložené variantě, od počátku byla tato varianta posuzována též z pohledu jiných možností vedení dálnice D8, které však byly z hlediska ochrany přírody a krajiny vyhodnoceny jako méně vhodné. V tomto směru správní orgán vycházel ze zjednodušené srovnávací studie průchodu D8 CHKO České středohoří a srovnávací studie variant dálnice D8-průchod CHKO České středohoří-orientační geologické posouzení.

Stručně řečeno, z rozhodnutí o povolení výjimky vyplývá, že tento správní orgán při svém rozhodování vycházel z posouzení dle zákona č. 244/1992 Sb. (EIA), přičemž předmětem přírodovědeckého průzkumu byl nejprve koridor dálnice v 2 km širokém pásu, byl sestaven seznam a zdokumentován výskyt zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin a v rámci koridoru pak byla vybrána varianta pro umístění stavby dle hodnocení na základě dané stavu jako optimální varianta vedení dálnice. Dne 18.4.2001 bylo zahájeno řízení o udělení souhlasu dle § 44 a § 12 zákona č. 114/1992 Sb. Z podkladu správního řízení a to jak v dané věci tak i ve věci jiných rozhodnutí přezkoumávaných Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10Ca 184/2003 a 9Ca 312/2009 (obnova řízení ve věci souhlasu podle § 44 a § 12 zákona č. 114/1992 Sb., stavební povolení na stavbu dálnice D8 stavba 0805 Lovosice-Řehlovice, část F-tunel Radejčín) vyplývá, že v roce 2002 byl proveden další průzkum v navrhované trase pracovníky CHKO a na základě jeho výsledků byla vedena řízení o udělení výjimek dle § 56 citovaného zákona. Je tak zřejmé, že nejprve byl v rámci EIA vymezen koridor dálnice v dvou kilometrovém širokém pásu a dále se upřesňoval a konkretizoval rozsah území dotčeného stavbou dálnice dle jednotlivých stupňů projektové dokumentace, což následně vedlo i k průzkumu výskytu jedinců kriticky a silně ohrožených druhů organismů a zásahů do biotopů, které mělo vliv na rozhodování o udělení výjimek v jednotlivých dílčích úsecích dálnice. Z hlediska rozhodování o povolení výjimky ze zákazu vést dálnici chráněnou krajinou oblastí však nelze mít za adekvátní požadavek, aby ve fázi tohoto rozhodování byl detailně zpracováván průzkum v celém původně dvou kilometrů širokém vymezeném koridoru a podle tohoto výsledku stanovit optimální konkrétní variantu trasy. Pro daný spor je tedy relevantní vymezit, že z hlediska ochrany krajinného rázu byla navrhovaná trasa posuzována již v rámci procesu EIA a v řízení o udělení výjimky z ochranných podmínek CHKO České středohoří vydané dle § 43 zákona, přičemž bylo závazně určeno, že navrhovaná trasa dálnice bude respektovat i zpracovanou studii „České středohoří, hodnocení území z hlediska krajinného rázu“ zpracovanou Ateliérem Praha v prosinci 1999 a následně pak pro rozhodování orgánů ochrany přírody podle § 12 zákona

bylo zpracováno hodnocení celého území CHKO z hlediska krajinného rázu a to metodou vypracovanou, ověřenou a používanou pro všechny CHKO, která zužuje prostor subjektivního přístupu, tak jak konstatovalo rozhodnutí o povolení výjimky ze dne 13.7.2000. Následkem tohoto rozhodnutí byla vymezena pásma, ve kterých měla být s různou intenzitou uplatňována ochrana krajinného rázu podle § 12 zákona, a to také v řízení o udělení souhlasu dle § 44 a § 12 zákona. Správa CHKO při vydávání souhlasu využila jako podklad odborného posudku na nejproblematictější objekt vysutý tunel přes obec Vchynice, jehož zpracovatelem byl doc. Ing. arch. Ivan Vorel. Jestliže toto řešení tento autor plně doporučil, avšak následně v případě hodnocení téže trasy došel k výsledku, na který poukazuje žalobce, že zásah je nepřipustný z důsledky návrhu na změnu trasy v některých úsecích, pak není zřejmé, jaká skutečnost či jaká závažná situace změnila jeho náhled na předmětnou variantu vedení trasy, a proto nemůže být závažným důvodem pro rozhodnutí o změně původního rozhodnutí o povolení výjimky. S poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 10Ca 184/2003, v němž byla přezkoumávána rozhodnutí Ministerstva životního prostředí a ministra ve věci obnovy řízení o vydání souhlasu podle § 44 a § 12 zákona č. 114/1992 Sb., v němž soud na základě dostatečných skutkových podkladů konstatoval, že pro posouzení vedení dálnice z hlediska zásahu do krajinného rázu CHKO bylo v původním řízení dle projektů k územnímu rozhodnutí dostatek podkladů. Soud v uvedené věci také zhodnotil, že jestliže z posudku Ing. Vorla ze září 2002 vyplývá jiný závěr, než jím byl učiněn dříve stran nejproblematictější částí trasy přes CHKO a než byl učiněn správnou CHKO z hlediska celku dálnice, jde o jiné hodnocení též skutečností, které tak nemohou být novými skutečnostmi nebo důkazem pro obnovu řízení ve smyslu § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Pro daný spor tento závěr platí obdobně. Jestliže se zde rozcházejí posudky a stanoviska autorizovaných architektů, jestliže pro vymezení koridoru dálnice byl proveden proces EIA, byť se tak stalo podle zákona č. 244/1992 Sb. a jestliže teprve po vymezení tohoto koridoru docházelo k upřesňování posouzení jednotlivých dílčích úseků z hlediska výjimek k zásahu do biotopů dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. (jak žalobce poukazuje na řízení vedené u Městského soudu v Praze pod 7Ca 99/2006), pak soud neshledává důvod pro změnu rozhodnutí o povolení výjimky podle § 43 zákona. Jestliže předmětem posouzení, jak v řízení podle § 43 zákona, tak i podle § 44 a § 12 zákona byla přípustnost návrhu na umístění stavby dálnice, resp. byla shledána přípustnost takového zásahu z hlediska zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny, pak se tato rozhodnutí překrývají v relevantní skutečnostech z hlediska ochrany krajinného rázu. Rozhodnutí dle § 43 zákona o udělení výjimky s ochranných podmínek neznamena, že by toto rozhodnutí mělo vymezovat stupeň ochrany přírody a krajiny. Ochrana krajinného rázu je výslovně důvodem dle § 25 zákona, pro nějž je mimo jiné vyhlášena určitá oblast chráněnou krajinou oblastí a tedy požívá již v tomto daném území zvláštní ochrany jako harmonicky utvářená krajina s charakteristicky vyvinutým reliéfem. Rozhodnutí dle § 43 zákona pak znamená zkoumání, zda jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájem ochrany přírody a je nutno tak vážit, který veřejný zájem převažuje. K tomu je třeba i zkoumání rozsahu zásahu do krajinného rázu, pokud jsou tedy vedena řízení o vydání souhlasu k umístění stavby dle § 44 a § 12 a jsou vydávána dílčí rozhodnutí o výjimkách z zásahu do biotopů dle § 56 citovaného zákona, pak tato řízení jsou nezbytná k povolení vymezených činností na území CHKO, nemohou však sama o sobě vést ke změně rozhodnutí o výjimce vydaného dle § 43 zákona. Jestliže výjimka stavět dálnice byla posuzována v rámci procesu EIA, byla souhlasně schválena i orgány ochrany přírody a jestliže řízení o výjimkách zásahu do biotopu dle § 56 a řízení o povolení stavět dálnice v CHKO jsou nezávislá samostatná řízení a dle názoru soudu pod sp. zn. 7Ca 99/2006 je nutné definovat kvalitativně a kvantitativně úroveň obou veřejných zájmů pro účely každého z těchto rozhodnutí (1) pro rozhodnutí dle § 43 v rámci vymezeného koridoru dálnice obecně

a 2) v rámci řízení dle § 56 vycházet z průzkumu dílčího úseku dálnice, v němž je tato výjimka posuzována), pak samostatná, dílčí rozhodnutí nemohou mít význam pro rozhodnutí o udělení výjimky jako celku. Jinou otázkou pak v rámci pokračujícího procesu posuzování zásahu do biotopů zůstává, zda v dílčím úseku dálnice bude povolena stavba či nikoliv, či zda budou učiněna jiná opatření k ochraně biotopů kriticky a silně ohrožených druhů organismů. V souzeném případě je však předmět řízení odlišný, je obecnější a nadřazený řízení dle § 56 o výjimkách zásahu do biotopů silně a kriticky ohrožených druhů organismů a proto determinující skutečností pro zákonnost napadeného rozhodnutí nemůže být výsledek řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7Ca 99/2006, který byl ukončen nikoliv z důvodu nemožnosti udělit výjimku k zásahu do biotopů, ale z důvodů nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí. Soud je toho názoru, že z hlediska ust. § 56 zákona nelze již při rozhodnutí dle § 43 zákona vyslovovat možnost jiné varianty vedení základního koridoru dálnice, nýbrž se pouze vyjadřovat k dílčím opatřením v určitých úsecích s výhradou, že pokud by v dílčích úsecích jednoho celku dálnice byla příznivější varianta s výraznou převahou ochrany přírody, pak by toto mohlo mít vliv na změnu rozhodnutí o udělení o povolení výjimky ze stavby dálnice, nicméně musel by to být tak intenzivní a zásadní zásah do biotopů ohrožených druhů organismů, že by takový zásah byl srovnatelný s vážnou ekologickou újmou. Ekologická újma je definována v ust. § 10 zákona č. 17/1992 Sb. o životním prostředí tak, že jde o funkční soustavu živých a neživých složek životního prostředí, jenž jsou navzájem spojeny výměnou látek, tokem energie a předáváním informací a které se vzájemně ovlivňují a vyvíjejí v určitém prostoru a čase, to znamená, že jen takový zásah do reliéfu krajiny a do biotopů nacházejících se v dané lokalitě koridoru dálnice by bylo možné chápat jako ekologickou újmu v celém tomto celku. Takový zásah ovšem nevyplývá z podkladů, které žalobce předkládá v návrhu na zahájení řízení o změně původního rozhodnutí a není ani zřejmé, že by z těchto podkladů vyplývaly nové skutečnosti, které by nově nastolovaly vážnou situaci, již má na mysli ust. § 84 odst. 1 písm. b) zákona. V podstatě návrh žalobce je postaven na nesouhlasu s původním hodnocením skutkového stavu věci, předkládá nové důkazy, které zde vznikly v roce 2002, ačkoliv tyto důkazy věrohodně a jednoznačně nepopírají původní posudky a podklady v řízení EIA a v řízení o udělení výjimky dle § 43 zákona a jde jen o předložení názoru, že v původním řízení byl skutkový stav nedostatečně zjištěn, resp. že nová zjištění popírají podklady, z nichž rozhodnutí podle § 43 vycházelo. Taková argumentace odpovídá možnosti uplatnit mimořádný opravný prostředek např. obnovu řízení, není však důvodem pro tak závažný zásah do stávajících práv a povinností ve smyslu § 84 odst. 1 písm. b), neboť neprokazuje takové zájmy přírody a krajiny, které by značnou měrou převyšovaly nad zájmy prosazenými povolenou výjimkou, jsou v podstatě jen diskusí nad dosavadními podklady řízení a nad jejich právní relevancí.

Z uvedenými skutečnostmi souvisí i nedůvodnost žalobních námitek o procesních vadách spočívajících v tom, že se ministerstvo nezabývalo žalobcovým vyjádřením ze dne 14.12.2007 a že s jeho návrhem na zahájení řízení seznámilo účastníky řízení až v rozkladovém rozhodnutí. Návrh na zahájení řízení i vyjádření za žalobce ze dne 14.12.2007 nepřinesly do řízení nic jiného, než po stránce skutkové jiný náhled na zásah do krajinného rázu, spočívající v kritickém postoji k předchozím podkladům řízení vedeném podle § 43, nový posudek, který jak je výše uvedeno vyzněl jako nejednoznačný, dále polemiku s náhledem na pojem ekologická újma, alternativní technické řešení trasy dálnice D8 s dlouhým tunelem Kubačka a upozornění na připravované vyhlášení evropsky významné lokality Labské údol: současně bylo ve vyjádření poukazováno na nedostatečně vedený správní spis ohledně podkladových materiálů a ohledně seznamu těchto podkladů. Takové vyjádření pak svým obsahem nemělo zásadní odkladový význam z hlediska ust. § 84 odst. 1 písm. b) zákona pro změnu původního rozhodnutí. Nedostatečné podklady ve spise pro

posouzení rozhodnutí zákonnosti rozhodnutí dle § 43 měly být důvodem pro podání opravných, případně mimořádných opravných prostředků. Jiný právní názor žalobce na posouzení narušení charakteristického reliéfu CHKO z hlediska pojmu ekologická újma, tedy právní výklad tohoto pojmu i doklady o alternativním technickém řešení trasy dálnice D8, která již byla vyřešena v rámci procesu EIA a v rámci řízení o povolení výjimky, nadto s blíže lokálně nedoloženým argumentem záměru vyhlášení evropsky významné lokality Labské údolí nemohly ve vzájemné souvislosti vyvolat legitimnost změny původního rozhodnutí o povolení výjimky. Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že žalobce v tomto svém vyjádření zopakoval argumenty svého návrhu na zahájení řízení o změně rozhodnutí a doplnil ji svými právními názory na charakter spisového materiálu, na vyložení pojmu ekologická újma a upozornil na možné alternativní technické řešení trasy dálnice, když již hlavní koridor byl vymezen v procesu EIA, o který bylo opřeno rozhodnutí podle § 43 zákona. Ve sledu již výše uvedeného skutečnost, že správní orgány z hlediska data přehledly toto vyjádření, resp. jej zaměnily s jiným vyjádřením a zvláště se jím nezabývaly, včetně toho, že vzaly za souladné v procesu řízení, že s návrhem žalobce byli účastníci řízení seznámeni již v rozkladových námítkách, kdy nadto toto řízení prošlo dvěma stádii rozhodování a to v obou jeho instancích, pak nemůže založit úsudek soudu, že jde o procesní vady, které měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí nelze shledat postup správních orgánů v tom, že se řídily předchozím věcným posouzením návrhu žalobce v rozhodnutí ministra ze dne 11.10.2007. Původní rozhodnutí ministerstva bylo zrušeno toliko z důvodu, že ministerstvo své závěry o návrhu žalobce, jimiž se zabývalo, nevtělilo do meritorního rozhodnutí, nýbrž rozhodlo usnesením o zastavení řízení. Z rozhodnutí ministra ze dne 11.10.2007 pak zcela jednoznačně vyplývá, z jakých důvodů tento správní orgán neshledal rozkladové námítky žalobce důvodnými, že posuzoval správnost rozhodování ministerstva z hlediska zájmů přírody a krajiny dle § 84 odst. 1 písm. b) zákona a hodnotil předložené podkladové materiály. Jestliže pak ministerstvo v novém rozhodnutí setrvalo na svých závěrech o neexistenci důvodů pro změnu rozhodnutí o výjimce ze zákazu stavět v CHKO dálnici, podpořených závazným věcným posouzením i ministra, o ve svém postupu při věcném posouzení návrhu žalobce nepochybovalo.

Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán nepochybil ve skutkovém a právním posouzení návrhu žalobce na změnu rozhodnutí o povolení výjimky vést dálnici chráněnou krajinou oblastí vydaným dle § 43 zákona č. 114/1992 Sb. a proto podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch.

Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení je dán ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť této osobě v řízení před soudem nebyla soudem uložena žádná povinnost.

Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť k takovému postupu byly dány podmínky ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili svůj nesouhlas z projednáním a rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. srpna 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.